

ten eller Willien. — Jeg har allerede havt Leilighed til at bemærke, at det forekommer mig ligesom min ærede Sidemand (Chr. Nimestad), at man har været temmelig raff med at foreskrive Livsstraf. Jeg har i sin Tid, da almindelig borgerlig Straffelov var under Forhandling, erkjendt, at Tiden endnu ikke var kommen til ganske at affkaffe Livsstraf, og selvfølgelig erkjender jeg saa meget mere, at denne Straf ikke kan undværes i Militæretaten; ja, jeg gaar videre og erkjender, at der under ekstraordinære Forhold, navnlig i Krig, endogsaa maa aabnes Udgang til at anvende Livsstraf i saa stort Maal, at man endogsaa maa sige, at den maa kunne anvendes temmelig hyppig; men ikke desto mindre mener jeg, at man dog ikke bør gaa saa vidt, at man navnlig udenfor Krigstilfælde opstiller Livsstraf som en Straf, der kan komme til Anvendelse for Forbrydelser, som i det Hele taget maa erkjendes for at være af en ikke overmaade farlig forbyrderisk Natur, og jeg anser det navnlig for at være meget uheldigt, at Livsstraf meget hyppig opstilles som en alternativ Straf ved Siden af ikke blot Strafarbejde, men selv de laveste Arter af Straf. Der findes endog Tilfælde, hvor man i en Paragraf har hele Rækken af alle Straffe at gennemfare, ligesom simpelt Fængsel, Bagtarrest paa een Dag, og op til Livsstraf. Dette siger jeg, er for mig en høist mærkkelig Maade at skrive en Lov paa. I § 74 ere Straffene: Nedsettelse i de Meniges 2den Klasse, alle Slags Fængsel, ogsaa af 1ste Grad — der, som sagt, omfatter Bagtarrest — Embeds- eller Bestillingsfortabelse eller Strafarbejde, og, naar der er stet betydelig Skade, eller der er opstaaet stor Fare, Livsstraf. Jeg skal ikke videre fordybe mig heri; man vil ved at gjenneulæse den specielle Del af Lovforslaget finde, ja, jeg vil ikke sige, at Livsstraf er nævnt i hveranden Paragraf, thi det vilde være en Overdrivelse, men i alt Fald finde, at Livsstraf er anvendt meget hyppig, og navnlig i Tilfælde, hvor man ganske har set bort fra det af mig omtalte subjektive Hensyn, idet man lader Livsstraffens Indtræden blive en Følge af de resulterende flemme Følger af, hvad den Paagældende har

gjort, uden Hensyn til om han havde villet det eller ikke. Jeg skal i saa Henseende henviser til § 191, der omhandler den Forbrydelse at forfalde Ammunition eller Krigsredskab paa saadan Maade, at Vaabnets Brug bliver farlig eller dets Virkning forringes; herfor er der sat Straf af Fængsel i 2den Grad, hvilket med andre Ord vil sige, strengt Fængsel paa Vand og Brød over 3 Gange 5 Dage og tilsvarende Fæstningsarest, eller større Straf indtil Strafarbejde i 4 Aar, men i Krigstid kan Straffen stige til Strafarbejde paa Livstid eller endog Livsstraf, og i Slutningen af Paragrafen hedder det da, at hvis, som Følge af den omhandlede Forbrydelse, Menneskers Helbred eller Liv udsættes for Fare, skal han anses med Strafarbejde ikke under 4 Aar, eller endog, hvis Noget omkommer, med Livsstraf. Dette er ikke indskrænket blot til Krigstid, det gjælder ogsaa om Forsalftning af Ammunition eller Krigsredskab i Fredstid, og Livsstraf opstilles altsaa som en ikke usædvanlig Straf for det Tilfælde, at En har forfallet Ammunition paa en saadan Maade, at dets Virkning, derved er bleven forringet, naar Noget tilfældigvis derved er omkommen. Jeg indrømmer, som sagt, at man maa opstille Livsstraf i mange Tilfælde, men ligesom jeg med min ærede Sidemand (C. Nimestad) mener, at man ikke maa lege med Livsstraffen ved hyppig at idomme den uden at bringe den til Anvendelse, saaledes mener jeg ogsaa, at man skal være varsom, eller om jeg maa sige, gjerrig med at true med Livsstraffen som Straf, for at ikke Trudselen skal tabe sin Betydning ved en altfor hyppig Anvendelse deraf. Jeg tror ikke, man skal opstille Livsstraf som Straf, undtagen for de største Forbrydelser, og i saadanne Tilfælde, hvori man virkelig maa tænke sig den bragt til Anvendelse ved paakommende Leilighed. Jeg indrømmer, som sagt, at man under ekstraordinære Forhold maa tillade en hyppigere Anvendelse af Livsstraffen, og derfor har jeg heller ikke Noget at indvende imod § 65, der jo fremtræder som en ganske eiendommelig Bestemmelse. Denne Paragraf handler, det kan siges med saa Ord, om Beseringsstilstand i Krigstid, og giver den Høistbefalende Ret til